

POLICIE – NÁMĚSTÍ ERNSTA FONTELLA GÖTEBORG

Pondělí 17. dubna, 8.53

Kriminální komisařka Ingrid Bergmanová stála u okna své kanceláře ve čtvrtém podlaží policejní budovy na náměstí Ernsta Fontella v Göteborgu a hleděla ven. Bylo pondělní ráno, poprchávalo. Celé město bylo zahaleno do šedavé mlhy. Z okna viděla na Skånskou ulici a Nové Ullevi.

Auta se v ranní mlze pohybovala pomalu a těch pár lidí, kteří šli pěšky, mělo skloněné hlavy a ruce hluboko v kapsách. Myšlenky proti její vůli směřovaly k vyšetřování, které v deskách na psacím stole čekalo na její pozornost. Dnes časně ráno kolem páté hodiny byli nalezeni dva těžce zranění muži na Andra Långgatan. Teď leželi v bezvědomí na oddělení intenzivní péče v Sahlgrenské nemocnici.

Těžce si povzdechla. Minulý týden ukončili tři těžká vyšetřování, za která zodpovídala, a když šla v pátek odpoledne domů, bylo to poprvé po dlouhé době, co před sebou měla volný víkend bez jakýchkoli pracovních starostí. Dnes ráno, sotva dorazila ke dveřím policejní stanice, už věděla, že převezme další případ. Cítila, jak roste její znechucení při pomyšlení na to, jak neprofesionálně se tu zatím pracovalo.

Práce kriminální komisařky byla neuvěřitelně náročná. Očekávalo se, že bude ta nejchytřejší, vždycky najde správný směr dalšího šetření a pokaždé bude schopná ho obhájit před nadřízenými. Jako šéfka musela být dobrá a chápa-

jící, měla by umět povzbudit svou skupinu, ale také ukázat i zuby, když bylo třeba. S šéfem i kolegy byla spokojená, ale jako žena v nadřízeném postavení musela vždycky počítat s tím, že některý z mužů, toužících po kariéře, čeká na její přešlap. Kromě toho, že byla patřičně vzdělaná a její nadřízení ji podporovali, bylo i politicky správné, aby určité procento ve vedoucím postavení tvořily ženy.

Myšlenky jí přetrhly hlučné hlasy, které se po chodbě blížily k její kanceláři. Obrátila pohled ke dveřím v okamžiku, kdy do nich vstoupil největší policejní svůdník Thomas Alfredsson, následovaný Karin Falkovou, Vikingem Johanssonem a Ninou Hamiltonovou. Skupina kriminálních inspektorů, jádro její vyšetřovací skupiny.

„Dobré ráno vespolek,“ popřála, když se ostatní usazovali. „Přineseme si kávu, než se do toho dáme?“ Ukázala na hromadu složek ležících na konferenčním stolku.

Přikývli a současně se ušklíbli, protože káva z jejich automatu byla stěží k pití. Všichni si ji ovšem dávali, protože nic lepšího neměli. Když se Karin Falková vrátila s pěti kalíšky a znovu se usadila, napřímila se Ingrid na židli a nasadila si brýle na čtení, které jí dosud seděly vysoko na hlavě jako diamantová čelenka.

„V noci kolem páté hodiny byli v Masthuggetu těžce zraněni dva muži nějakým dřevěným předmětem. Pokud vím, dosud se neprobrali z bezvědomí. Myslím si, že už teď můžeme předpokládat, že v obou případech jde o stejného nebo stejné pachatele. Někáký anonym zavolal na policii ve 4.52. Řekl, že v Andra Långgatan leží s hlavou v kaluži krve nějaký muž, a hned zavěsil. Stejná osoba zavolala znovu v 5.37 a ptala se, proč dosud nepřijela záchranka, jenomže policejní hlídkový vůz i sanitka byly na místě kolem páté a zraněného muže zdravotníci odvezli. Po druhém zavolání anonyma se zjistilo, že další zraněný leží asi o sto padesát metrů dál. Takže šlo o dva napadené.“

„Jak se to mohlo stát? Výjezdovka si nezkontrolovala adresu?“ uvažovala Karin Falková.

„Ti dva, co hlášení přijali v hlídkovém voze, patří do skupiny policistů, kteří tu jsou na stáži a neznají město tak jako my. Číslo domu sice nesouhlasilo, ale protože šlo o anonymní volání, nelámali si s tím hlavu. Zraněného našli, ale neměli přehled o ulici, která je půl kilometru dlouhá.“

„To byli určitě zase ti dva z Grebbestadu,“ brblal Thomas Alfredsson a obracel oči ke stropu. „Jak dlouho ještě bude ten nesmysl pokračovat? Dva naši zkušení kriminalisté jsou posláni do Grebbestadu, sedí tam na zadku, dloubou se v nose a celý den popíjejí kafe, zatímco my tu nemáme schopné lidi. A na výměnu nám pošlou dva tlusté chlápky, kteří nemají ani ponětí o opravdové policejní práci.“

Ingrid si tajně povzdechla. Šlo o strategickou akci celostátního vedení policie. Hodlali najít nové metody a systém pro zvýšení efektivity práce u policie. Spočívalo to v tom, že policisté z menších měst byli posláni na čtyřměsíční výměnu do Stockholmu, Malmö a Göteborgu. Takzvaný projekt výměnné stimulace přinejmenším göteborgským policistům ukázal, jak se pracuje v malých městech. Pracovní tempo a metody, které policisté velkých měst pokládali za přežitě a zdoluhavé, se dobře hodily do malých poměrů. Možná to bylo i tak, že jeden druh policistů byl vhodný pro tamní práci a jiný zase pro vyšetřování ve velkoměstech. Ingrid si byla jista jen jedním – že to jejich práci ovlivňovalo negativně.

„Pohovořte si s kolegy z Grebbestadu,“ kývla na Thomase Alfredssona a Karin Falkovou. „Jmenují se Hultberg a Svahn.“

Zvedla ze stolku hromadu složek a podala je svým kolegům. Všichni čtyři se začali probírat papíry.

„V tom hlášení skoro nic nestojí, pět hubených řádků na velkém listu papíru,“ ozvala se Karin Falková.

„Ano, já vím. Proto je tak důležité si pohovořit s těmi policisty. Musí toho vědět víc. Promluvte si i s lidmi ze záchranky, kteří byli na místě.“

„A co ten volající anonym? O něm nic nevíme?“ zeptala se Nina Hamiltonová.

„Podle našich údajů jde o stejné číslo telefonu, které bylo při obou voláních zaregistrováno. Patří dámě, jež se jmenuje... ech... počkej...“ Ingrid listovala ve složce. „Tady, už to mám. Marta Cronströmová, bydlí na Andra Långgatan.“

„Už s ní někdo mluvil?“ zajímala se Nina.

„Ne, ale možná by bylo dobré promluvit si nejdříve s tím, kdo hovor přijal. Pokud skutečně v obou případech volala Marta Cronströmová a přála si zůstat v anonymitě, bylo by dobré mít o hovoru co nejvíc informací, pro případ, že bude muset nakonec svědčit.“

„Anonym? V jakém zatraceném světě si ta Marta myslí, že žijeme?“ vybuchl Thomas Alfredsson. „Zavolá z normální linky a myslí si, že nikdo nezjistí, kdo volá?“

Ingrid na něho kradmo pohlédla. Thomas Alfredsson měřil sto devadesát sedm centimetrů a jeho tělo bylo pokryto dvaadevadesáti kily svalů. Měl charisma, kterému propadali jak televizní diváci, tak naprostá většina žen. Byl jedním z *Gladiátorů*, než před pěti lety s vystupováním v cirkuse skončil. Jako vyšetřovatel byl nesmírně přínosný, protože se mu lidé rádi svěřovali. Měli pocit, že když ho vídali v televizi, tak ho už dávno znají. Také jeho velikost vzbuzovala neobyčejný respekt. Každý by si nejprve dobře rozmyslel, než by se do něho pustil. Thomas nejčastěji pracoval ve dvojici s Karin Falkovou. Byla téměř ve všem jeho protikladem. Společně měli jen to, že oba byli skvěle trénovaní. Karin byla tichá a uvážlivá, měla světle hnědé krátké vlasy a šedé oči. Její diskrétní vystupování a klid jí zjednávaly respekt a důvěru jak u ko-

legů, tak i obecně. Jsem ráda, že ji mám ve skupině, pomyslela si Ingrid, než odpověděla.

„To je pravda, ale pro nás policisty je štěstí, že všichni nejsou stejně vychytralí. Máme o to jednodušší práci. V každém případě Viking a Nina zajedou do Långgatan a zastaví se u naší anonymní Marty Cronströmové, pokud je to skutečně ona, kdo sem zavolal. Thomasi, ty s Karin zajedete do Sahlgrenské nemocnice a promluvíte s lékaři. Zjistěte, zda se ti zranění probrali a jestli byste z nich něco nedostali. Ověřte jejich identitu, a jestli někdo kontaktoval příbuzné. Při troše štěstí bychom to mohli za nějaké dva dny vyřešit.“ Pohlédla na hodinky. „Za pět minut musím jít za šéfem, setkáme se znovu se státním žalobcem. Chce projít nějaké detaily z vyšetřování ukončeného v pátek.“ Ingrid se rozhlédla kolem stolu. „Má někdo nějaké nejasnosti nebo otázky, pokud jde o dnešek?“

Všichni u stolu zavrtěli hlavou.

„Ne. Takže se znovu sejdem ve tři a projdeme si to. Kdyby bylo něco zvláštního, spojíte se se mnou mobilem.“ Odstrčila židli a zamířila ke dveřím.

„Co to bylo za dřevo?“ napadlo Vikinga Johanssona. „Řekla jsi, že byli napadeni nějakým polenem.“

Viking vždycky všechno registroval. Dohlížel na to, aby veškerý materiál z předběžného vyšetřování byl zanesen do databáze a aby vyšetřovatelé měli přístup ke všem informacím.

Dnes měl na sobě nažehlenou značkovou košili od Oscara Jacobsona a tmavomodré kalhoty s decentním koženým páskem. Vždy čisté sportovní boty a pečlivě sčesané tmavé vlasy doplňovaly působivý vzhled. Ráno byl pokaždé čerstvě oholený. Když pracovali dlouho do večera, stačilo mu za den povyrůst tmavé strniště, ale ani to nenarušilo dojem, který z něho vyzařoval. Byl homosexuál. Sám o tom nikdy nemluvil, ale nějak se to o něm obecně vědělo. Někdo ho za-

hlédl před známým gay klubem, jiný ho zase viděl ruku v ruce s nějakým mužem v Kodani. Ingrid o tom nikdy neuvážovala. Ve svém volném čase si podle ní mohl dělat, co chtěl, pokud to nebylo nic nezákonného. I když to byla trochu škoda pro ženskou část populace. Příjemní, spolehliví a inteligentní muži se slušným zevnějškem na stromě nerostli, to znala z vlastní zkušenosti.

„Ano, ten předmět,“ přikývla a vrátila se zpět ke stolu. „Kolegové z Grebbestadu údajně našli nějakou dřevěnou palici několik metrů od druhé oběti. Byla zřejmě potřísněná krví nebo tak alespoň vypadala.“

„Zdá se ale, že to ve svém hlášení zapomněli uvést. Třeba si mysleli, že to byl jen nějaký bezvýznamný předmět,“ ironicky se ušklíbl Thomas Alfredsson.

„Ráno jsem se ve výtahu setkala s Nilssonem z technického. Zmínil se o tom, protože už slyšel, že jsem převzala vyšetřování. Můžeme být v každém případě rádi, že to vůbec našli a předali na technické oddělení. Fakticky zatím nevíme, jestli to má s oběťmi něco společného. Nino, vyptej se na to a požádej o předběžnou zprávu.“

Nina Hamiltonová byla z inspektorů nejmladší. Veselé tmavohnědé oči a hluboké dolíčky ve tvářích byly důkazem toho, že se ráda smála. Tmavé vlasy měla vždycky sčesané do ohonu a krátkou rovnou ofinu mívala trochu kostrbatou. Ingrid si říkala, že si ji jistě zastříhuje sama. Nina byla vlastně z nich všech jediná úplně „normální“. Byla vdaná, měla dvě děti a bydlela v řadovém domku v Askimu. O víkendech pracovala na své zahrádce a stýkala se s rodiči jiných dětí. Byla živou připomínkou toho, že existuje něco jako normální život i mimo policejní práci... to normální bylo mít děti a rodinu, vycházet s nepříjemnou tchyní a starat se o psa.

„Ještě něco?“ Ingrid se znovu rozhlédla kolem stolu a ostatní kolegové jen zavrtěli hlavami.

„Dobře, takže se tu sejdeme ve tři.“

Vzala si blok a tužku a dlouhými kroky šla chodbou ke kanceláři šéfa jejich oddělení. Albert Tingström jím byl už devět let. Byl vždycky příjemný, klidný a diplomatický. Na počátku ji jeho severský klid a pauzy mezi větami stresovaly. Občas si uprostřed věty došel pro kávu a pak pokračoval, jako by ji vůbec nepřerušil. Někdy to bylo dost frustrující, hlavně když byla uprostřed vyšetřování a potřebovala s ním něco konzultovat. Časem se ale naučila, že to byl jeho způsob, jak uklidnit své okolí a dát lidem více času k zamyšlení, aby nic důležitého nepřehlédli. Vždycky bylo horší, když se vyšetřovatel musel vracet nebo začít znovu jen proto, že nepracoval dostatečně pečlivě a nedával si věci do souvislostí.

Dveře k Tingströmovi byly otevřené, tak Ingrid jen zlehka zaklepla na jejich rám. Šéf vzhlédl od papírů na psacím stole a pokynul jí.

„Pojď dál a posad' se. Právě volal náš žalobce a sdělil mi, že má čtvrt hodiny zpoždění. Dej si kávu.“

„Ne, děkuji. Stačila jsem vypít už tři a je teprve půl desáté. Myslím, že káva z automatu je dnes ještě horší než obvykle. Možná je to tím, že jsem ji teď několik dní nepila. Člověk by určitě potratil, kdyby jí vypil větší množství. Na automat by se mělo umístit varování.“

„Cože? Potratit?“ Tingström překvapeně pohlédl na Ingridino břicho.

„Zapomeň na to. Zajdu si pro šálek. Chceš donést také?“

„Ano, díky.“

Ingrid se cestou k automatu usmívala. Když se vrátila, usadila se do křesla pro návštěvníky před Tingströmův velký mahagonový psací stůl. Pomalu upíjeli horkou tekutinu, oba opření o opěradla křesel.

Ticho po chvilce přerušil Tingström: „Právě jsem mluvil s prezidentem krajské policie a vyprávěl jsem mu, jak se ti

chlápci z grebbestadské policie zase vyznamenali. On si ale myslí, že by bylo profesně nepřípustné vrátit je zpět. Kdyby to dorazilo až nahoru na vedení státní policie, mohlo by se to chápat jako podceňování policistů z menších míst a srážení jejich autority a sebevědomí, místo podpory podle intencí projektu na výměnnou stimulaci.“

„Cože?“ Ingrid postavila svůj šálek na stůl tak prudce, až káva vyšpláchnula. „Takže se prostě musíme mít na pozoru, abychom se někoho nedotkli?“

„Ano, tak nějak by se to dalo chápat,“ řekl Tingström a ušklíbl se na ni. „V každém případě jsme se alespoň dohodli tak, že ti dva kolegové doslouží zbytek své göteborgské služby u jiných úkolů.“

„Smím se zeptat u jakých, nebo to raději nemám vědět?“

Tingström na ni dlouze pohlédl, než odpověděl. „Budeš se s nimi setkávat ve zdejší budově. Konkrétně řečeno v recepci.“

„Tak? A potom se vrátí do Grebbestadu a budou pokračovat svým starým způsobem, jako by se nic nestalo?“

„Ano, přibližně tak,“ zasmál se Tingström.

„Ahoj, co si to tu veselého povídáte?“ V otevřených dveřích stál žalobce Per Schildt.

„Ahoj.“ Tingström se pozvedl ze židle a vyzval gestem hosta, aby se posadil na volnou židli vedle Ingrid.

„Právě jsme diskutovali o tom, jak si máme vysvětlovat výměnný projekt státní policie. Bude zajímavé si přečíst jeho vyhodnocení.“

„Ano, povídá se, že nebude jen pozitivní. Co se stalo teď?“

„Zase se to týká našich kolegů z Grebbestadu. Dnes v noci přijali hlášení o ublížení na těle na Andra Långgatan a vzmohli se pouze na to, aby přihlíželi, jak ambulance nakládá zraněného. Pak odjeli a posvačili. Při příštím hlášení, že na téže ulici leží ještě další zraněný, byli nejbližší opět oni

a postupovali naprosto stejně. Jeden muž ze záchranky našel poblíž dřevěnou palici, jíž byly patrně oběti zraněny, předal jim ji a oni ji zaplatřánbůh alespoň odnesli na technické oddělení, než ukončili svou pochůzku. Odpovědnost za vyšetřování pak padla na Ingrid.“

„A o co tedy jde?“ Per Schildt se k ní otočil.

„Moc toho zatím nevím. Thomas Alfredsson a Karin Falková jsou na cestě do Sahlgrenské nemocnice a pokusí se promluvit s oběťmi. Také budou mluvit s oběma kolegy z Grebbestadu a zdravotním personálem ze záchranky. Nina Hamiltonová a Viking Johansson se vydali za svědkyní, která to přepadení patrně viděla. Sejdeme se odpoledne ve tři, pak snad budu vědět víc.“

„Máš už alespoň nějaké tušení, o co jde?“

„Ne, vůbec žádné. Ale pokud oběti pachatele znají, budeme ho jistě do dvou dnů mít.“